

3) W przypadku twierdzącej odpowiedzi na pytanie drugie: czy wymogi dyrektywy co do godziwej rekompensaty za wyjątki albo ograniczenia w odniesieniu do prawa do zwielokrotnienia zgodnie z art. 5 ust. 2 i 3 dyrektywy mogą zostać z uwzględnieniem zasady równego traktowania zawartej w art. 20 Karty praw podstawowych spełnione również wówczas, gdy nie producenci, importerzy lub dostawcy drukarek, lecz producenci, importerzy lub dostawcy innego urządzenia albo szeregu innych urządzeń, składających się na zdalny do podjęcia odpowiedniego zwielokrotniania zespół urządzeń, są podmiotami zobowiązanymi do zapłaty odpowiedniego wynagrodzenia?

(¹) Dz.U. L 167, s. 10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Sul (Portugalia) w dniu 26 września 2011 r. — Portugal Telecom SGPS, SA przeciwko Fazenda Pública

(Sprawa C-496/11)

(2011/C 362/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Central Administrativo Sul

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Portugal Telecom SGPS, SA.

Strona pozwana: Fazenda Pública.

Interwenient: Ministério Público

Pytania prejudycjalne

1) Czy prawidłowa wykładnia art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy Rady (77/388/EWG) z dnia 17 maja 1977 r. (¹) sprzeciwia się temu, aby portugalski organ podatkowy nakładał na skarżącą — SGPS [spółkę zarządzającą akcjami i udziałami innych spółek] — obowiązek posługiwania się metodą odliczenia według prorata w odniesieniu do całego podatku VAT poniesionego przy *inputs* na tej podstawie, iż głównym przedmiotem działalności tej spółki jest zarządzanie akcjami i udziałami innych spółek, nawet wówczas gdy owe *inputs* (nabyte usługi) mają bezpośredni i ścisły związek z opodatkowanymi transakcjami — świadczenie usług — które wykonywane są następnie w ramach dodatkowej, dozwolonej prawnie, działalności świadczenia usług technicznych zarządzania?

2) Czy podmiot posiadający status spółki zarządzającej akcjami i udziałami spółek i który podlega podatkowi VAT przy nabyciu towarów i usług, które następnie są przekazywane w całości wraz z podatkiem VAT na spółki zarządzane, przy czym stanowi to działalność o charakterze pomocniczym — świadczenie usług technicznych administracji i zarządzania — wobec głównej wykonywanej działalności — zarządzania akcjami i udziałami spółek — może odliczyć cały podatek naliczony przy takich nabyciach przy zastosowaniu metody odliczenia według rzeczywistego przeznaczenia, przewidzianej w art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy?

(¹) Szósta dyrektywa Rady (77/388/EWG) z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s.1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-151/07 Kone Oyj, Kone GmbH, Kone BV przeciwko Komisji, wniesione w dniu 29 września 2011 r. przez Kone Oyj, Kone GmbH, Kone BV

(Sprawa C-510/11 P)

(2011/C 362/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Kone Oyj, Kone GmbH, Kone BV (przedstawiciele: T. Vinje, Solicitor, D. Paemen, Advocaat, A. Tomtsis, Dikigoros, A. Morfey, Solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji;

— stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim nakłada on grzywnę na Kone Oyj i Kone GmbH oraz nie nakłada grzywny lub nakłada niższą grzywnę niż ustalona mocą decyzji Komisji z dnia 21 lutego 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie 101 TFEU (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome) (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”);

— stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim nakłada on grzywnę na Kone Oyj i Kone BV oraz nakłada grzywnę niższej wysokości niż ustalona mocą zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące podnoszą następujące zarzuty na poparcie żądania uchylecia zaskarżonego wyroku:

Jeśli chodzi o naruszenie, które popełniono w Niemczech, Sąd naruszył prawo stwierdzając, że Komisja nie przekroczyła w sposób oczywisty służącego jej zakresu swobodnego uznania, oceniając sposób w jaki Kone przyczyniła się do wszczęcia dochodzenia oraz stwierdzenia faktu popełnienia naruszenia w zaskarżonej decyzji. Tym samym Sąd naruszając prawo niesłusznie odmówił Kone zwolnienia z grzywny na podstawie komunikatu Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (zwanego dalej „komunikatem z 2002 r.”).

Sąd naruszył również prawo orzekając, że naruszenie przez Komisję komunikatu z 2002 r. nie stanowiło naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Co się tyczy naruszenia, które popełniono w Niderlandach, Sąd naruszył prawo przychylając się do odmowy Komisji obniżenia kwoty grzywny nałożonej na Kone na podstawie komunikatu z 2002 r., z powodu opisu informacji jakich udzieliła w swoim wniosku o zwolnienie z grzywny. W rezultacie Sąd potwierdził decyzję Komisji w zakresie w jakim odmawiała ona Kone przyznania jakiegokolwiek obniżenia grzywny nałożonej z tytułu jej udziału w kartelu w Niderlandach.

Sąd naruszył również prawo orzekając, że Komisja nie naruszyła zasady równego traktowania, stwierdzając, że dowody przedstawione przez Kone, dotyczące kartelu w Niderlandach były nieporównywalne z dowodami dostarczonymi przez ThyssenKrupp odnośnie kartelu w Belgii.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-517/11)

(2011/C 362/21)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia, I. Chatzigiannis i S. Petrova)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich niezbędnych środków w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk

gatunków, dla których został wyznaczony obszar specjalnej ochrony (OSO) 1220009 i w szczególności nie przyjmując wszelkich niezbędnych środków w celu realizacji działań dotyczących zaprzestania odwiertów, irygacji, unieszkodliwiania odpadów przemysłowych oraz projektu zarządzania i zintegrowanego programu monitoringu Parku Narodowego jezior Koroneja-Wolwi i Makedonikon Tempon Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory w związku z art. 7 tej dyrektywy;

— stwierdzenie, że nie doprowadzając do końca prac dotyczących utworzenia systemu zbierania i oczyszczania ścieków komunalnych dla aglomeracji w Langadzie Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 i 4 ust. 1 i 3 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych;

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Podniesione naruszenie dotyczy pogorszenia stanu i zanieczyszczenia jeziora w Koronei (prefektura w Salonikach), będących skutkiem szeregu działań szkodliwych dla środowiska i niestosowania uregulowań przyjętych przez Republikę Grecką w celu ochrony wspomnianego jeziora.

2) Aby dostosować się do przepisów środowiskowych Unii władze greckie ustanowiły system ochrony tego obszaru (dekret międzyministerialny 6919/2004), specjalny program zmniejszenia zanieczyszczenia wody (dekret międzyministerialny 35308/1838/2005) i projekt akcji przeciwko zanieczyszczeniu wywołanemu przez azotany (dekret międzyministerialny 16175/824/2006) oraz zatwierdziły realizację 21 działań niezbędnych dla rekultywacji jeziora w ramach planu opracowanego przez prefekturę (zwanego dalej „Master Plan”). Równocześnie zapewniono finansowanie wspomnianych środków z funduszy Unii [zob. w szczególności decyzję Funduszu Spójności C(2005) 5799 z dnia 19 grudnia 2005 r. w sprawie finansowania prac infrastrukturalnych] i w pozostałym zakresie z funduszy krajowych.

3) Komisja utrzymuje jednak, iż w istotnym zakresie władze greckie nadal nie wprowadziły w życie odnośnych uregulowań. Problem pogorszenia stanu jeziora pozostał nierozwiązany a realizacja niektórych spośród wspomnianych 21 działań (nieodzowna przesłanka dostępu do środków finansowych z UE) została w konsekwencji opóźniona. Mając na uwadze brak postępów w stosowaniu zaplanowanych środków Komisja zadecydowała o wniesieniu skargi do Trybunału.